

Kære alle sammen

Tak for invitationen til at holde båltalen her i Søvang. Det danske vejr har været med os i år så bålet om lidt kan tændes.

Der findes næppe noget mere dansk end Midsommervisen, Sankt Hans bålet i den lyse sommeraften, og spændingen, når flammerne når heksen, som børnene fra Sølyst i år har lavet.

Det er disse billeder og stemninger, vi om et øjeblik kan synke ind i. Tage sine kære i hånden og tænke på alt det gode i livet.

Sankt Hans er indbegrebet af gamle Danmark.

Altså når vi lige ser bort fra:

- At dagen Sankt Hans handler om Johannes Døberen, som aldrig har sat sin fod her i landet.
- Det med heksen er noget, tyskerne har fundet på. Det er jo derfor hun flyver til Bloksbjerg i Harzen her i aften.
- Sangen, vi synger, er skrevet af folk med tyskklingende navne som Drachmann og Lange-Müller. Også det viser tilbage til indvandring sydfra.
- Og selve bålfesten er noget, man giver sig af med i det meste af Nordeuropa.

Sandheden er at denne, en af vores hyggeligste traditioner, er spundet af de fineste tråde fra resten af Europa og handler om traditioner og fællesskab.

Og her i Søvang og i resten af Dragør er der også stolte traditioner. I går fejrede vi 50 året for sammenlægningen af St. Magleby og Dragør med et hav af aktiviteter. Et meget flot fastelavns ridt gennem byen og en god sommerfest om aftenen i St. Magleby.

Traditioner og fællesskab er vigtige at holde fast i. Det skaber genkendelse. Og det skaber noget at samles om og det holder fast i vores historie.

Vi har brug som mennesker at mødes med hinanden. Både med de allernærmeste, med venner, bekendte. Og hvis vi løfter blikket og kigger ud, så er der også rig mulighed for at møde nogle man slet ikke kender. Måske bliver det bare med et nik, en kort samtale og måske udvikler det sig til nye venskaber.

Det at mødes her om bålet skaber stemningen og mulighederne for samtalen. Samtalen med sin kære, sin ven eller en fremmed. Og det med ild har altid været noget vi har brugt i vores sprog og vores samtale.

Jeg vil tillade mig at citere Sven Brinkmann, der om samtale og fællesskab har sagt,

Man kan **"have mange jern i ilden"**. I hvert fald indtil **man "mister gnisten"**. Så skal man måske "holdes til ilden", selv om det ikke er godt at "lege med ilden". For "brændt barn skyr som bekendt ilden", og det kan ende med, at det hele "bryder ud i lys lue" og "breder sig som en steppebrand" for til sidst at "gå op i røg". Sådan noget skal man "ikke røre med en ildtang", for så "loves der bål og brand", og nogen kunne finde på "at

bære ved til bålet”, så man kommer ”fra asken og til ilden”. Nej, bedre er det nok at ”gå gennem ild og vand” for nogen, især når ”hjerterne er i brand”. Medmindre man altså er ”som ild og vand”. Så skal man ikke ”puste til ilden” og være ”fyr og flamme”, for så ”slår det gnister”.

Vores fællesskab og vores samtale med hinanden er nogle gange udfordret. Vi møder ikke altid hinanden med nysgerrig og åbenhed. I hvert fald alle de møder der foregår på facebook. Her skal ikke meget til at debatten ofte kører skævt, man skændes online og der bliver sagt og skrevet mange ting som jeg tænker de færreste vil sige, hvis de stod over for hinanden.

Men her i Søvang er vi stærke i både fællesskabet og samtalen. Når man læser jeres Søvangs gruppe på FB igennem er den præget af imødekommenhed, nysgerrighed og hjælpsomhed. Man bærer over med hinanden og man hjælper hinanden. Det er ikke kultur der kommer af sig selv. Den kommer kun når alle holder fast i, at vi skal have det rart os der bor sammen. Det giver overskud i hverdagen.

Drachmann kalder Sankt Hans-bålet for et glædesblus.

Lad bålet i aften været et glædesblus i Søvang. Lad det være glædesblus for det fællesskab der er her i Søvang og som minder os om, at intet menneske er en ø og alle har brug for at være en del af et fællesskab.

Rigtig god sommer.